

**Ὁ μεγάλος δικηγόρος
γίνεται και ῥασοφόρος.**

Καλογεράκι θὰ γενῶ ν' ἀγιάσω τὴν ψυχὴ μου,
ξεκάνω κάθε σπῆτι μου και κάθε μετοχὴ μου,
και μ' ὅσα ἀπ' τὴν πούλησι τοῦ εἶναι μου μαζέψω,
μ' αὐτὰ κορίτσια ὄρφανὰ και χήραις θὰ παντρέψω,
κι' ἀνάμεσα ἰστὴν Τράπεζα ἕνα Τσαμι θὰ στήσω,
και Δερβισάκι θὰ γενῶ νὰ λθῶ νὰ προσκυνήσω.
Ἐστὸ διάβολο ἢ μετοχαίς, ἢ δόξα κι' ὁ ποδόγυρος...
ἀδέλφια, συγχωρᾶτε με, και γίνομαι καλόγηρος.

**Ἄλλο πάλι ξαφνικό...
θέατρο Ἀρμενικό.**

Κοντὰ σὲ τόσα θέατρα ποῦ γρήγορα θὰ φθάσουν,
μας ἔρχονται κι' Ἀρμένιδες νὰ μᾶς διασκεδάσουν.
Μαζὶ μ' αὐτοὺς θάλθοῦν και δυὸ Ἀρμένισαις κυράδες
μὲ νάζια, μὲ τσακίσματα, και τόσαις νοστιμάδες·
τὸν κύριον *Διμπλεμπιζὴ Κορχόρ-Ἀγᾶ* θὰ κένουν,
και κάθε Ἐρωτόκριτο Ρωμηὸ θ' ἀποτρελλάνουν.
Θὰ ἦναι ἀριστούργημα αὐτὸ τό καλοκάρτι,
θὰ πλημμυροῦν τὰ θέατρα ἀπ' τὸ πολὺ ἀσκέρι,
ἐδῶ γλυκεραίς Ἀρμένισαίς, ἐκεῖ τρελλαῖς Φραντζέζαίς,
και τίποτα παράξενο νὰ ἔλθουν και Κινέζαίς.
Τόσαις φυλαίς θ' ἀνταμωθοῦν μὲς ἰστὴν δὴκὴ μας σφαῖρα,
ἐδῶ τὸ Ἰπποδρόμιο, ὁ Τσόχας πικραπέρα,
τραγούδιᾶ ἰστὸν *Ἀπόλλωνα*, χοροὶ ἰστὸν *Ποσειδῶνα*,
και δὸς τοῦ γλέντι κι' ἀμανὲς ὁποῦ θὰ πᾶν γόνα.
Ἐστ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά, πάντα χαρὰ και κέφι,
ἔλα, μωρὲ *Διμπλεμπιζὴ*, και κτύπα μας τὸ ντέφι.
Μὲς ἰστὰ δὴκὰ μας σύνορα εἰρήνη βασιλεύει,
γεια σου λοιπὸν, *Κορχόρ-Ἀγᾶ*, κι' ἡ μοῖρα μας δουλεύει.

Ἄπ' τὴν Ἀδριανούπολι μοῦ γράφουν πῶς ὡς τώρα
ἔλησμόνησα μὲς ἰστὸ Ρωμηὸ νὰ βάλω και τὸ χρόνο·
κι' ἀλήθεια τὸ ἐξέχασα ἕως αὐτὴ τὴν ὥρα,
ἀλλ' ἀπὸ σήμερα κι' ἐγὼ τὸ ἔτσι σημειώνω.

Ἐχει μεγάλη σύγχυσι ἢ κεφαλὴ μου πάθει,
μὰ μὴν παραξενεύεσθε γιὰ τοῦτα μου τὰ λάθη,
κι' ἐδῶ εἰς τὸ *Ρωμαῖκο* ἀπ' τὰ πολλὰ μας χάγια
κοντεύουμε νὰ χάσουμε τ' αὐγὰ και τὰ Πασχάλια.

Ἀκούστε τί μοῦ γράφει...

Ὡ φίλε κύρ Σουρη!

Καλὰ τὰ ὅσα γράφεις κι' ἀστεῖα και μὲ γινῶσι,
μὰ πάλι κάτι λείπει, και νὰ τὸ συμπληρώσῃ
εἰς φίλος τοῦ Ρωμηοῦ σου μὲ θάρρος προχωρεῖ.

Ἐστὸ πρῶτο σου τὸ φύλλο ἀπ' τὴν πολλὴ σου βία
ἐξέχασες νὰ βάλῃς τὴν ἡμερομηνία·
ἰστὸ τέταρτο προβαίνεις και μ' ἐξυπνάδα φθάνεις,
μὰ πουθενὰ τοῦ ἔτους σημειώσιν δὲν κάνεις.

Εἶναι μεγάλο σφάλμα!... λοιπὸν νὰ θέσῃς πρέπει
τὸ χίλια ὀκτακόσα και ὄγδοηντα τρία,
μὲ στίχους ν' ἀρχδειάσῃς και τὴν χρονολογία,
και τέλεια τὰ πάντα καθένας νὰ τὰ βλέπῃ.

Ἄν σοῦ φανοῦν οἱ στίχοι Ἐξαρχοπουλικοί,
τὸ ἔχει ἢ ἡμέρα ἢ μελαγχολική.

Ἄπὸ πρωίας βρέχει και ὀλονὲν κοιμοῦμαι,
ξυπνῶ και πάλι βρέχει και πάλι χασμουροῦμαι·
και ἰστὸ θυμὸ μ' ἀπάνω
ἀπόφασιν λαμβάνω
τὸν ποιητὴν νὰ κένω.

Ἐν τῇ τοῦ Ἐδρου πόλει — τῇ Ἀδριανουπόλει,
μηνὸς Μαῖου δύο — τοῦ ὄγδοηντα τρία,
σὲ προσκυνῶ, ἀντίο! — ὑπογραφή... *καϊμαζάκ*.

Πρὸς τὸν κύριον Σουρη,
μὲς ἰστοῦ Παππαλεξανδρῆ
νὰ δοθῇ αὐτὸ τὸ γράμμα
ἀσφαλῶς και ἐν τῷ ἄμα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο
μὲς ἰστοῦ Παππαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο·
συνορεύει μὲ μανδρί,
μὲ τοὺς Ἄγιους Θεοδώρους,
και μὲ κάποιους τορναδόρους.